

som havde viist Forstaaelse af hans Ideers Betydning, ikke desmindre vilde finde sin Regning ved at støtte ham med et Forskud.

Overretssagføreren modtog ham da ogsaa med udadlegelig Høflighed; men han havde netop Dagen i Forvejen faaet at vide, at Pers Forlovelse var bleven hævet, og han var derfor ret tilbageholden. De samtalte en Tid om Pers Planer og Forhaabninger, navnlig saa vidt disse angik den videre Udvikling af hans Opfindelse, og Per følte sig forpligtet til at ytre sig herom uden Forbehold. Da han tilsidst kom til Spørgsmaalet om Pengelaanet, blev den anden yderligere tillukket. Med den mest slebne Københavner-Elskværdighed beklagede han, at han ikke saa sig i Stand til at imødekomme ham paa dette Punkt; han indlod sig principmæssig aldrig paa at ordne Laan, for hvilke der ikke fandtes, hvad man kaldte bankmæssig Sikkerhed. Det var et Forretningsprincip, som enhver Sagfører var nødt til strengt at overholde for ikke at blive mistænkt for at befatte sig med Pengeomsætninger, som ikke taalte Lyset.

Per spurgte ham, om han da mente det gør ligt at rejse Laanet hos andre, for Sagen interesserede Folk, som ikke var bundne af den Slags Hensyn. Hvortil Hr. Hasselager efter en kort Betænkning og imod bedre Vidende svarede, at det troede han ganske sikkert. Den store, blonde, blodrige Dansker, som ellers ikke uden Held efterlignede Max Bernhardts vilde Forvovenhed som Spekulant, besad ikke denne blege Mands Frygtløshed overfor Blodsudgydelsen men overlod det helst til andre at give hans Ofre Naadestødet. I dette Tilfælde henviste han til Proprietær Nørrehave, hvem Per forøvrigt selv havde